





# **DE BEUK ERIN**

Castor N. Tempelaar

(Gebaseerd op niet waargebeurde gebeurtenissen en personen. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, of plaatsen berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen en plaatsen zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen of plaatsen.)





Auteursrechten

Castor N. Tempelaar

De Beuk Erin

Genre fictie/crime

Copyright 2019

ISBN 9789402199666

Uitgeverij Brave New Books

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch mechanisme, door fotokopieën, opname of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur.



et was een druilerige dag. Regendruppels liepen traag maar voortdurend als levende wezens over de vensters. De kat keek ernaar. Wodka was zijn naam. Niet dat het beest wat aan een naam had, hij luisterde er toch niet naar. Zijn zwarte vacht glom bij het vale licht wat van buiten kwam. Het leven van een kat was misschien mooi, maar in dit huis had hij het niet getroffen. Wodka had honger en zo verging het hem vele dagen.



Een opgesloten vlieg trok Wodka's aandacht. Deze zat achter het glas en ook nog eens vast aan wat spinrag wat zich opgehoopt had in de vensterbank. Hij sloop over de stapel vergeelde kranten, langs de vaas met volledig gemummificeerde bloemen en snoof wat in het voorbijgaan aan een overvolle asbak. Dan maar een vlieg eten. Met deze gedachte hakte hij met zijn klauw in op het insect waarvan de ingewanden uitpuilden door dit geweld. Wodka beet een enkele maal in zijn prooi en vrot het zwarte beestje op. Eetbaar bij gebrek aan beter.

Van boven op de vide leek gerucht te komen. Wodka beklom de ladder naar de etage en maakte een enthousiast purr geluid. Nee, het was nog steeds stil hier. Hij snoof wat aan een slip die op de grond lag en sloeg de nagels vergenoegd in de bh op de grond. Lekker nieuw luchtje. Een witzijden truitje leek hem een goed plekje om het verloop van de ochtend tegemoet te zien. Na wat strekken en draaien rolde hij zich hierin op.

In het bed was er leven op komst. De dekens waren al eerder iets verplaatst en een ronkend geluid had plaats gemaakt voor een zwaar zuchten. Felix werd wakker en had daar nog lang geen zin in. Zijn oogleden had hij zojuist geopend en daarmee had hij precies door de spleet van zijn gordijnen een loodgrijze lucht in het raam gezien. Niet zijn weer.

‘Moet vandaag niks’, dacht hij, en draaide zich nog eens om. Oh ja. Zij. Hij rook haar lichaam naast zich. Niet een aangename lucht bedacht hij. Een mengeling van vis en zweet. Haar lichaam straalde een behaaglijke warmte uit. Dat dan weer wel. Zij was inmiddels ook niet meer roerloos en had zich omgedraaid, nu met haar gezicht naar hem toe. Haar donkere lokken over haar gezicht gedrapeerd als donkere beekjes over haar voorhoofd wangen en mond. .... ‘Gelul’, dacht hij, ‘hij had gewoon weer zin in een wip.’ Op zich bijzonder, want normaal deed hij ’s morgens nooit iets voor hij tenminste twee bakken koffie had gehad. Misschien dat als ze wakker was en ze lekker even gingen vrijen zij daarna wel koffie voor hem zou maken op bed?

Hij had nog geen idee wat hij verder met haar aan moest. Had hij wel zin in een blijvertje? Voegde ze iets toe? Wel een boel vragen voor z’n eerste bak koffie.

Prr was het nu vlak bij zijn gezicht. Hij voelde de pootjes van Wodka op z’n rug. Mh. Hij pakte zonder te kijken geroutineerd de kat van z’n rug en gooide deze op de grond. Toch eerst maar koffie. Hij schoof tussen de lakens vandaan en ging zitten op de rand van z’n bed. Er lag iets onder z’n tenen, het zal toch niet... mh. Durex. De dag begon al goed. Hij haalde het plakkerige dichtgeknoopte rubber onder z’n voet vandaan en keek om zich heen. Hij aaide de kat die naast hem was gaan zitten. Wodka had de strijd al lang geleden gewonnen en kreeg toch vaak z’n zin dus wegduwen had geen zin. Hij kleedde zich aan en ging zonder veel kabaal te maken naar beneden naar zijn zitkamer- keuken- combi.

Zijn eenkamerwoning was gelegen op de eerste etage van een oud schoolgebouw, gebouwd volgens de bouwstijl van de Amsterdamse school. Zijn ramen, bijna 5 meter hoog, gaven hem een goed uitzicht op de stad. Deze stad was nog aan het ontwakken op deze natte zaterdagochtend en alleen wat auto’s



en busverkeer toonde wat leven. Zijn oogleden voelden nog zwaar van de korte nacht daarvoor.

Als op de automatische piloot pakte hij het voerbakje van Wodka en lepelde een half blik voer in de bak. Zo, dat gaf hem wat rust om op gang te komen. Wodka begroef zijn snuit met smakgeluiden in het bakje. De oude koffiefilter liet hij vallen in de wasbak met borden die daarin al dagen lagen te weken en vulde de kan. Wat scheppen van het bruine poeder en even later het reutelende geluid van een astmapatiënt gevolgd door... het zalige luchtje wat alleen vers gemaakte koffie kon maken. Hij snoof de eerste dampen diep in en genoot van het vooruitzicht van z'n eerste bakje. Hij hoopte dat zij nog even wat zou blijven liggen. Vrouwen zijn leuk, maar hebben ook de unieke eigenschap mooie momenten van stilte te doorbreken, juist op momenten als deze, met vaak gelijk opmerkingen of vragen waar een man zeker voor z'n eerste bakken koffie nog geen behoefte aan had.

'Heb je mijn topje gezien?!, helemaal onder de kattenharen!'

... Hij keek naar de grijze wolkenmassa, opmerkingen als deze bijvoorbeeld. Ze was uit bed gekomen en hing over de balustrade met haar prominente tietjes. Geen slecht uitzicht vanaf hier. Hij keek haar nu aan en had al snel een keuze gemaakt. Borstjes leuk, koppie wat minder. Koffie zonder haar.

'Nee Carla! Hé kan er niet eerst een goede morgen van af?'

'Carla?', zei ze nu en duidelijk met hogere stem.

'Ja, zo heet je toch?'

'Nee zo heet ik niet, raad nog maar eens en doe het nu goed...'

Hij had haar goed ingeschat, deed een wanhopige poging om met hoofd en handen een soort interesse uit te drukken en keek haar nogmaals aan. Krabde wat aan zijn kruis alsof het jeukte.

'Het was iets met een K toch?'

‘Nee’, zei ze. Nu was ze duidelijk uit wakker en weinig geamuseerd meer. Heel anders als gisteren toen hij haar wat te drinken had aangeboden. ‘Mijn naam begint met een E!’

Hij krabde zich eens achter het oor, iets in zijn kruis jeukte trouwens nu toch echt. ‘Esther?’ ‘Hé, wil je het zo boven even wat opruimen?’

Nu was het haar duidelijk genoeg en ze verdween met een boos gezicht buiten zijn blikveld. Hij wist best wel dat ze Eileen heette maar ja..., het moest maar geen blijvertje worden. Te veel... ach ja, wat maakt het uit.

Boven was het rumoerig en ze was bezig zich in snel tempo aan te kleden. Zou hij even wachten of z’n eerste bakje alvast inschenken? Hij pakte een mok en goot deze halfvol en liet zich in de fauteuil in de keuken zakken. Door de jaren heen wist hij wel hoe vrouwen in elkaar staken.

Ze kwam beneden en keek hem vuil aan. ‘Hoe kun je mijn naam nu al zijn vergeten! En... Je zooi opruimen, dat doe je maar mooi zelf!’

Wat volgde nu? Een soort mengeling van boosheid en verdriet en ... ja daar kwam het al, de pruillip. Stereotiep. Haar pantysokjes nog in de hand liep ze boos langs hem heen naar de deur. Haar hakjes liepen nog niet lekker zo vroeg op dit uur. Hij wist wel dat het bij dit ritueel de bedoeling was dat hij iets zou zeggen, maar hij deed het niet. Hij zag haar vlak voor de deur nog even vertragen. Blijkbaar verwachtte ze dat hij het gelijk wilde gaan bijleggen en zou zeggen dat het hem zou spijten en die andere bullshit, maar..., hij snoof even vergenoegt het aroma in en zei, ‘doei.’

Dat was voor haar genoeg. Zonder om te kijken. Bam! Hij keek even naar zijn voordeur. Dat ging lekker vlot.

Wodka liep opgewonden door de keuken, wat een drukte hier al zo vroeg, ‘zou er meer eten in zijn bakje komen?’ Prr. Hij snoof eens aan het bakje, nee nog niets. Stampende voeten

verwijderden zich en hij hoorde haar stappen hol wegklinken tot in het trappenhuis. Beetje sneu was het wel, maar beter zo en snel, dan samen gezellig de ochtend doorbrengen met koffie en broodjes, terwijl je weet dat het niets wordt. Dan verpest je ook nog je ochtend. Bovendien stond voor vandaag ook nog het een en ander op zijn planning waar hij niemand bij kon gebruiken.

Na een ochtendritueel van hangen en koffiedrinken, wat meer dan een uur geduurd had, was hij aangekleed en wel. Wodka likte de laatste vette restjes vergenoegd uit de hoekjes. Felix was nog niet uitgeslapen geweest en had de kat tweemaal eten gegeven.

Hij deed zijn gangkast open en haalde er een jas uit die in plastic zat. Hij deed de jas aan en pakte de pot met muntgeld in zijn keuken. Hij telde ongeveer 20 euro aan muntgeld uit en deed dit in een bakje met verdund zoutzuur. Na enkele seconden neutraliseerde hij de oplossing met een base en spoelde het geheel door de wastafel met een grote hoeveelheid water. Met een latex handschoen deed hij het muntgeld in zijn jaszak. Onder in de gangkast stond een klein attachékoffertje. Hij opende deze met de juiste cijfercombinatie. Hij inspecteerde de inhoud vluchtig en sloot deze. De mobiel stond op de lader en zou daar blijven. Goed. Waar hij heenging hoefde niemand te weten. In zijn binnenzak een setje latex handschoenen en hij was er klaar voor. Aan het werk.

Een halfuur later zat hij in de trein. De reis zou enkele uren duren. Hij keek naar de trieste wereld die aan hem voorbijgleed. *Wie hij was?* zo mijmerde hij, *'Zijn vader was lust geweest en zijn moeder sentiment.'* *Arme pa dat hij zo zij leven had versleten voor een vrouw die bij gebrek aan beter voor hem gekozen had. Zo gaat het meestal, vrouwen die kiezen.*

Zijn naam had hij van zijn opa, Felix. Een schipper die op de grote vaart een been verloor in de strijd met Somalische piraten. Die waren er blijkbaar toen ook al. Hij vond zijn opa ook altijd wat hebben van een piraat, met gestreepte truien en een pet die zover hij wist nooit afging. Zelfs als hij een tukje deed op de bank had hij die kep op. Zijn opa was geen kindervriend en deed nooit leuke dingen met hem. Alleen schunnige verhalen vertellen, dat kon hij als de beste en dan luisterden alle kinderen, met knalrode oren over de smeulige details die hij wist te vertellen over gevechten in een bar waar een hoer bij betrokken was die nog maar één tiet had of zo. Tot zijn moeder kwam natuurlijk en opa 'onmiddellijk moest ophouden met die idiote verhalen.' Opa ging vroeg dood. Verzopen met de fiets. Door veel te veel te zuipen was hij met fiets en al de sloot ingereden. Felix had het zich nooit kunnen voorstellen hoe die met een prothese had kunnen fietsen. Als hij vroeger iets fout deed, en dat was vaak, zei zijn moeder altijd, 'Dat komt ervan, met die naam. Je doet stomme dingen net als je opa en je lijkt er zelfs op.'

Gek dat dingen zo lopen, en ook zo vaak. Zo zou zijn leven niet gaan, niks voor hem... kinderen. Gezeik.

De trein schokte als in een cadans. Onderweg ging hij naar het toilet en kleepte zich om. Daarna deed hij een haarnetje op onder een pet die hij ingeseald had en die in zijn koffer zat. Hij schminkte zijn gezicht. Zijn wenkbrauwen waren donker geworden door zijn wenkbrauwpotlood. Zijn blauwe ogen nu bruin met lenzen. Er werd omgeroepen dat ze in Gouda waren aangekomen. Hij inspecteerde zijn neusomhulsel van siliconen en zijn teint. In de spiegel zag hij nu een Turk. Hij was er klaar voor.

Onder het vrolijke gebeier van het carrousel van de kerk liep hij van het station naar het centrum. Even verderop in de straat stonden een paar jongeren met veel te blij gezichten en een

notieblok om passanten lastig te vallen met enquêtes of abonnementen. Eikels. Daarom sloeg hij een straat ervoor in, om vervolgens zijn weg weer te kunnen vervolgen. Zijn stem zou hem kunnen verraden.

Niet veel later was hij aangekomen bij het pand van het Leger des Heils. Daar moest hij zijn voor vandaag. De regen spetterde op de keien en even hield hij halt voor een grote etalage. Het was guur weer. Het leek wel herfst deze zomer. Uit zijn linker zak haalde hij dun lederen bruine handschoenen die hij aandeed. Hij zocht naar zijn spiegelbeeld om te zien of de regen zijn grime niet had doen uitlopen. Een snelle blik in de spiegel die in de etalage stond bevestigde dat hij nog steeds de Turk was die hij wilde zijn. Hij draaide zich om en liep de winkel van de heilsoldaten binnen.

Hij kwam een door tl verlichtte maffe ruimte binnen. Een snelle blik binnen liet hem weten dat er weinig mensen waren. Hij liet zijn handen door het kledingrek gaan en zag een oud jacquet in zijn maat. Deze nam hij mee en zocht er een redelijk passende broek bij. Nu nog wat voor Ronald, zijn kameraad. Dat werd moeilijker want hij had maatje neanderthaler. Zwarte plofbroek. Huh huh. Inwendig maakte hij zich een voorstelling hoe dat moest staan. Echt retro punk. Nog een aardige bomberjack, in de juiste maat?... Hij had mazzel, ineens goed. Hij liep gelijk door naar achteren waar de huishoudelijke waren stonden. Vol afgedankte elektronica uit de jaren 80. Een oude Miele stofzuiger. Hij opende deze en zag dat de stofzuigerzak leeg was. Hij legde deze weer terug. Een andere oude stofzuiger, model slee, had een halfvolle zak. Ook een kleine crème stofzuiger van 1100 watt was goed gevuld. Beide apparaten en de stapel kleren nam hij mee naar de kassa. Daar stond een niet al te snugger ogende 50+ dame met dikke jampot glazen. Ze was wat aan het krassen in een klein boekje. Er was verdere niemand. Mooi.

‘Is goed?’ vroeg hij met een geveinsd accent.

De dame nam hem even op maar leek meer oog te hebben voor de machines die hij op de toonbank had gelegd.

‘Er staat een groen plakkertje op, dus dan hebben we deze getest’, zei ze met hese beetje verveelde stem.

‘Wat het kost?’ zei hij.

Ze was het blijkbaar wel gewend dat een allochtoon de normale begroeting achterwege liet en weinig woorden gebruikte, want ze antwoordde direct werktuiglijk, ‘samen E 10,- en apart per stuk E 7,-. Zijn hele goeie machines hoor, je boft maar. Maar er gaat van de prijs niets af.’ Ze knikte enkele malen om haar woorden zelf te bevestigen, ... of het waren eerste tekenen van Alzheimer...

‘Deze kleren er bij’, zei hij en plaatste de stapel op de toonbank.

‘Met die erbij, 3 Eurootjes het stuk, kommen we op euh, nou... We maken er euh.’, ze stamelde wat over een rekenmachine die ze niet had, ‘vijftien Euro is dat dan.’

Hij betaalde haar met de gereinigde muntstukken en antwoordde kortaf; ‘Is goed, is goed.’

Hij groette haar niet bij het vertrek en ze leek er ook niet echt op te wachten. Al direct had ze zich weer op haar Sudoku’tje gestort.

Op straat aangekomen bleken de hemelsluizen open te staan; de regen kletterde in stralen op de kasseien. Voor vertrek uit de trein had hij de route goed in zijn hoofd geleerd en wist feilloos na enkele afslagen een hoog rond bruggetje te vinden. Met zijn stofzuigers, tasje met kleding en attachékoffer daalde hij de stenen trap af wat naar de onderzijde van de brug liep. Het was uitgestorven onder het gewelf. Snel opende hij de stofzuigers, haalde de zakken eruit en liet de restanten van de machines liggen. De zakken deed hij in plastic zakken en daarna in de koffer. Klerentas erbij, het paste net met wat geweld

samen in zijn koffertje. Daarna vervolgde hij zijn weg naar de trein.

De stad voelde vertrouwd aan, ook al was hij er nooit eerder geweest. Nog een doorsteek door een klein steegje en hij zou op het plein uitkomen. Overal stonden kliko-containers en deze blokkeerden zijn weg. In zijn haast liep hij er bijna een om. In de steeg zag hij een man die zich losmaakte van de muur die hem aanhield.

‘Heb u ook een Eurootje voor mij?’, vroeg de man.

‘Nee’, antwoordde hij kortaf en wilde verder lopen, maar de man was vasthoudend en trok hem aan de jas.

‘Kom, niet zo flauw, gewoon een Eurootje voor mij, vuile rot Turk’, zei de man nu op een dreigende toon, ‘of ik klap die rotkop van je op de grond.’

Felix keek in het gezicht van de ander; vale kop en rotte tanden. Hij stonk. Zo dichtbij stond hij dat hij dat kon ruiken. Een zure lijflucht, een junk, en haalde in één beweging de koffer uit naar de kop van de junk. Deze had dat niet verwacht en leek zijn evenwicht te verliezen. Felix reageerde instinctief, haakte zijn voet achter de hiel van de ander en trok deze onderuit. De junk raakte met zijn achterhoofd nog maar net de stenen, of de voet van Felix stond bij de verlopen klootzak in de strot. Een kort droog gekraak in zijn nek, alsof een tak gebroken was. Stik, hij had zijn nek gebroken! De junk spartelde en rochelde wat, maar het duurde niet lang tot hij ophield te bewegen. De ogen wijd opengesperd en een dikke tong die uit zijn rotte smoel stak. De dunne haardos over het bleke gelaat behoorde nu een lijk toe. In de verte hoorde Felix een vuilniswagen aankomen. Hij bedacht razendsnel dat hij de handschoenen nog aanhad. Hij liet de koffer staan en liep terug naar de kliko’s en keek of er één weinig gevuld was. Dat was bij de derde al het geval. Hij reed de bak achterwaarts de steeg in en pleurde het lijk op z’n kop in de stinkbak.

'Rot hier maar verder', lispelde Felix en vouwde de benen naar binnen in de bak. Hij keek even rond en zag niemand. Hij rolde de bak terug in de rij en zag toen hij de steeg weer inliep, de vuilniswagen om de hoek komen. Dit wilde hij toch nog even zien. De eerste bak hing in de beugels en werd door de machine weer neergekwakt. De tweede bak evenzo. Nu volgde de derde bak met de junk. Het kostte de wagen geen moeite om deze bak te tillen, te keren en te legen. Ook deze werd leeg neergekwakt door de stalen armen. De volgende bak volgde. Felix vervolgde zijn weg, *zo raak je vuil kwijt*, dacht hij, en een glimlach kon hij niet onderdrukken.

Op het perron waren al veel mensen bijeen en gelukkig hoefde hij niet lang te wachten tot zijn trein arriveerde. In de trein bezocht hij onderweg naar huis het toilet en kleedde zich om en veranderde zich weer in een Nederlander. In zijn koffer zat een weekendtas waar zijn kleren en koffer met inhoud weer gingen. Even later zat in de coupe weer de Felix die vanmorgen, nee beter gezegd gisteren, nog een lekkere wip had gehad. Enkele uren later was hij weer thuis.

Wodka zat bij het opengaan van de deur geduldig te wachten. Het baasje besteedde weinig aandacht aan hem. *What's new?* Het was nu omstreeks drie uur. Eerst een peuk. Hij zocht naar vloeitjes, wat natuurlijk net op was en wist nog een rijstvloei van een halfopgerookte joint af te pulken. Vloei is vloei. Binnen was het klam doordat hij bij vertrek de kachel had uitgedaan. En stil. God wat een saaie dag. Hij rookte de peuk op en deed eerst een tukje op de bank. Wodka kwam bij Felix liggen op de borst. Felix deed geen moeite de kat weg te duwen, die strijd had hij al lang verloren. Nog even in gedachten ging hij zijn stappen langs die hij gedaan had en besloot dat er geen sporen waren die naar hem konden leiden. Wat een gedoe voor wat kleren en stofzakken. Maar ja, wilden ze slagen dan moest er geen enkel spoor naar hen leiden.



Een straaltje kwijl en een ronkend geluid uit zijn mond verraden dat het tukje overgegaan was naar slaap. Hij had zich dan ook lekker vermaakt gisteren met haar, ..., Esther toch?... was het.

Het was omstreeks vijf uur dat hij weer wakker werd. Het indringende geluid van zijn intercom had hem gewekt. Hij strompelde naar zijn hal.

Hij drukte op het knopje van de intercom, 'Hallo, wie is daar?' 'Hé lelijke vent', was het antwoord. Het was Ronald.

'Jo, kom maar', antwoordde Felix.

Even later was Ronald er. Een grote kale vent van 35 jaar. In zijn ene hand een grote weekendtas en in de andere een plastic zak met chinees.

'Avondeten', zei Ronald. 'Heb je wat borden?'

'Kan dat niet uit de bak?' vroeg Felix, maar bedacht dat Ronald een van zijn weinige vrienden was met tafelmanieren. Hij begon wat borden af te wassen die tussen de koffiefilters in de wasbak dreven. 'Alles goed gegaan?', informeerde Felix.

'Yep', antwoordde Ronald. 'Ik heb er twee. Jezus wat een kutweer was het vandaag zeg. In Arnhem regende het de hele dag. Het hield niet op. Ik kwam wel twee vrouwen tegen die zeiden dat ze me kenden.' Hij schepte flink Bami op en drapeerde het met een vette laag pinda. 'Bij jou ook alles goed gegaan?'

'Ja, antwoordde Felix, 'alles ging prima.' Hij bedacht dat hij maar niets over de junk moest zeggen. Hij vroeg immers ook niets over die twee vrouwen die Ronald 'zouden kennen'. Hij kende Ronald lang genoeg om te weten dat er vast wat anders gebeurd was als dat hij vertelde.

'Straks maar even de boel bij elkaar doen, dan zijn we daarmee klaar.' 'Heb je vloeit?'

Gelukkig had Ronald shag en vloeit en even later kringelde de rook om zijn hoofd.

‘Vanmiddag in de trein zat ik trouwens ook wat te bedenken’, zei Ronald. Felix moest al wat lachen. Dat waardeerde hij wel het meeste aan deze gek, bedacht hij, de idiote gesprekken die ze altijd weer hadden. ‘Je hebt je roeping als filosoof misgelopen’, zei Felix. ‘Nu vertel, wat heb je bedacht?’

‘Nou, met die hele eurocrisis en zo. Door die hele toestand houden we geen stuiver over als wij pensioen moeten krijgen. Heb je die jongeren van nu gezien? Wat een domme sukkel. Ze weten geen reet, hebben nog nooit een klap hoeven doen en gaan meteen janken als ze hun zin niet krijgen. Generatie Y van Yankers. Dat wordt nog wat als zij straks aan de bak moeten. Nu hoorde ik onderweg op de radio...’

‘Je had je mobiel toch niet mee?’ onderbrak Felix hem.

‘Nee, die had ik natuurlijk thuisgelaten. Maar goed, onderweg hoorde ik ergens op het nieuws iets over de plannen van de pensioenfondsen om tijdelijk de rentepercentages te verlagen om zo toch aan de dekkingsgraad te voldoen. Dat is toch absurd? Dan schuiven we toch de problemen vooruit?’

‘Ja’, antwoordde Felix. ‘Eikels zijn het, elke debiel kan dat bedenken. Maar goed, het tuig regeert nu toch? Die drol van een Ruttel verpatst onze toekomst. Maar ja, daar zijn we nu toch mee bezig. Om zelf maar te zorgen voor een pensioen?’

Ronald plantte net een grote vork met bami smurrie in zijn mond en antwoordde instemmend door te knikken.

‘Nog een paar daagjes en we zijn binnen’, zei Felix. ‘Het is bijna 6 uur. Even het journaal kijken?’ In gedachten vroeg Felix zich af of er nog iets over de junk op het nieuws zou komen.

Inmiddels was Ronald z’n mond alweer leeg. ‘Hebben jullie nog geneukt gisteren? Hoe is dat afgelopen?’

Felix deed de tv aan. ‘Ja ze heeft hier geslapen, maar het was geen blijvertje.’

‘Geslapen?’ ‘Huh huh.’ ‘Ze was niet zo lelijk toch?’

‘Ze is vanmorgen weer weg gegaan. Ik wist ‘t eigenlijk niet zo. Ze zat al te zeiken voor de koffie. Ik denk niet dat ze weer terugkomt.’

‘Wat heb je gedaan dan?’, vroeg Ronald met een glimlach van oor tot oor.

‘Gewoon, gedumpte. Het was niet moeilijk om haar weg te krijgen.’

Het nieuws begon. Niets over de junk in de vuilwagen, Dat dacht hij al. Niemand die rotzooi bekijkt in vuilnisbakken, of het wat kon schelen. Junkies zat. Weer in het nieuws dat we moeten werken tot onze 67<sup>e</sup>. Wat een eikels. Alsof ze dat 15 jaar geleden al niet konden bedenken. De grijze koppen hebben het mooi voor elkaar voor zichzelf. En de jongeren zijn daarvan de dupe. Nou ja.. ook niet helemaal eerlijk gezegd. Het gros van de grijze koppen is net als wij de lul. Wist je dat 40% van het hele Nederlandse kapitaal in handen is van 4% van de 50-plussers? Daar hoor je die Henk Kroel van 50plus nooit over. Nieuws over het koningshuis. Het loon van hare majesteit de koningin stijgt het aankomend jaar..

‘Ja hoor, die trut van een Beatrice haar loon gaat omhoog, ze verdient nu 830.000 euro per jaar.

‘Betalen die lui van het koningshuis wel belasting?’ vroeg Felix.

‘Nee, die zijn vrijgesteld van belastingen’, antwoordde Ronald.

‘Mooie mats regeling. Ze hebben geen verantwoordelijkheden voor hun daden, want daar is het kabinet voor verantwoordelijk. Haar vliegeregeling is wel versoberd. Sukkels. Had die Balthasar Gerardus nou maar beter gemikt.’

‘Ja, dat liep met hem toen ook niet zo goed af hé.’

‘Hoe bedoel je?’, vroeg Felix.

‘Nou die Balthasar werd goed gefolterd met gloeiende tangen in zijn vlees tot op het bot. Daarna werd hij levend gevierendeeld en zijn hart uit zijn lijf gesneden. Daarna werd

hij onthoofd. Dan kun je beter een dodelijk waxinelichtje gooien.. Hoe lang kreeg die knaap?’

‘Die werd ontoerekeningsvatbaar verklaard’, zei Felix. ‘Hij zit de rest van z’n leven vast in een inrichting. Die aanslag van die Balthasar was trouwens toen wel geslaagd. Maar goed, daar liep vast nog wat koninklijk kroost van hem rond wat in lijn de troon kon opvolgen Geld kleeft binnen families. Even stil, het weer!’

‘Ik ben trouwens benieuwd wat er in die kluis van Bornhard zit, die over 50 jaar pas open mag.’

‘Gewoon iets over zijn seks buiten het huwelijk en hoeveel van dat Oranjespul nog meer komt profiteren van onze belastingcenten. De volgende keer jatten we dat, oké?’

‘Willemijn Hubert is ook best een lekker wijf.’

‘St, stil nou’, zei Felix, ‘morgen moeten we ook niet te veel mensen in de buurt hebben, dus hopelijk weer beroerd weer.’

‘En of die meid baren kan, kijk nou toch wat een lekkere heupen.’

‘Hou je kop nou’, herhaalde Felix en gaf Ronald een ram, ‘Jij moet echt nodig weer een wijf hebben. Wie geilt nou op een weervrouw?’

Uit de weerpictogrammen kon Felix al snel genoeg zien dat het slechte zomerweer weer zou voortduren. Mooi. Wanneer ze morgen een kleine schietoefening zouden doen op het wad zou het niet goed uitkomen dat ze daarbij gezien zouden worden. Hij liet een vette boer. ‘Kom we gaan de zakken eens legen.’

Samen liepen ze naar de badkamer en kleden zich om in de regenpakken uit de kast in de gang. Ze begonnen de muren met alcohol te reinigen. Het zou niet handig zijn om hun eigen DNA te vermengen met dat van 1000en anderen. De stofzakken werden leeggeschud in een plastic container met zeef om de grove delen eruit te halen. Het fijne stof dwarrelde

naar beneden en werd afgevangen en op hun beurt weer opgeborgen in een grotere zak waar al veel stof in verzameld was uit tientallen andere stofzuigers.

In de hal ging de zoemer van de intercom.

'Shit, verwacht je iemand?', vroeg Ronald.

'Nee, geen idee wie dat is.'

Felix opende de deur naar de hal en luisterde aan de telefoon van de intercom.

Hij hoorde nu duidelijk een vrouwenstem, 'Felix, ik ben het, Eileen, mag ik boven komen?'

Had ze het nu niet begrepen? Hij hing op en ging verder met zijn werk. Meermalen ging de intercom en hoorde hij hoe langer hoe klageriger haar stem. Daarna bleef het stil. Ze was weg.

Ze waren nu aan het opruimen en de resterende rotzooi gooide hij in de al overvolle afvalbak in de keuken. De zak met stof en haren met DNA verdween in de gangkast. Wandjes even sproeien met de douchekop, klaar. Eigenlijk had hij wel wat met haar te doen en in gedachten zag hij weer even haar tietjes over de balustrade vanmorgen. Of had hij gewoon zin? Een luid snerpand gerinkel doorbrak de stilte. Felix kwam in de zitkamer en voelde direct de koude buitenlucht naar binnen trekken. Raam naar de hel!? Dat wijf is gek! Op de vloer lag een grote baksteen. Ronald keek naar Felix. 'Ruim jij je zooi zelf maar op', zei hij, 'ik ga er vandoor. Ik pak de brandtrap wel en wil niet gezien worden. We kunnen nu geen gezeik gebruiken.' Hij deed zijn jas aan en liep naar de deur. 'Ik pik je morgen eind van de ochtend wel op.'

Felix liep naar het raam. Daar stond ze in het donker van de lantaarnpaal. Hij opende het raam. Niet dat dat nodig was, want alleen aan de randen zat nog glas.

‘Ben je gek geworden!’, riep hij naar haar. Hij zag haar gezicht op afstand en even leek hij in het gezicht van een dier te kijken, een hond of zo die onterecht een trap had gehad.

‘Ik wist wel dat je er was’, zei ze, ‘waarom reageer je niet, doe je niet open?’

Aan haar schokkende schouders kon hij zien dat ze huilde. Hij kon nu geen gezeik gebruiken en haar binnenlaten leek de minst opvallende oplossing. ‘Kom maar boven’, zei hij en liep van het raam vandaan. Wodka kwam nu op de vensterbank gesprongen. Bij het breken van het glas was hij onder de kast gekropen. Nieuwsgierig stak hij de kop naar buiten. Er was niets te zien.

Felix drukte op de deurknop bij de intercom die beneden de voordeur met een zoemend geluid ontsloot. Hij hoorde haar voetstappen in de hal bij het trappenhuis. Tegelijk hoorde hij aan de zijkant van het pand een deur dicht slaan. Dat was Ronald die er vandoor was gegaan. Hij opende de deur en liet haar binnen. In de hal zag hij dat ze dezelfde kleren aan had als toen ze was weggegaan, alleen nu doorweekt. Haar huid was blauw van de kou en ze rilde hevig. De mascara hing op haar wangen. Hij kon niet anders als een arm om haar heen slaan. ‘Kom maar.’

Hij leidde haar naar zijn tweezits en liet haar daar zitten. Bij het aanraken had hij gevoeld dat ze ijskoud was. ‘Jezus, wat zie je er uit Eileen! Wat heb jij gedaan?’ Hij trok een plaid om haar heen. Haar ogen staarden in het niets. Hij wreef haar rug en armen en vouwde haar klein en deed de deken stijf om haar heen. ‘Ik zal eerst wat aan het raam doen.’ Hij haalde een imitatie Escher van de muur die ongeveer van hetzelfde formaat was en plaatste deze voor het gat. Een zwaar borstbeeld van Stalin zette hij daar weer tegenaan en zorgde dat het niet van z’n plaats kwam.’

‘Ik kon nergens heen’, hoorde hij haar nu achter zich zeggen. Hij draaide zich om naar haar en voelde zich best een lul. ‘Ik heb verder niemand.’

‘Wat heb je vandaag gedaan dan?, je kent toch wel meer mensen hier?’

‘Ik heb hier de hele dag wat rondgelopen, maar ik wist niet waar ik heen moest. Ik ken hier niemand en heb verder niks, geen geld, kleren, niks..’

Felix trok de kurk uit een flesje Zuid-Afrikaanse wijn en goot een Mickey Mouse mok, het enig wat nog schoon was in zijn kast, tot de rand vol en nam een flinke slok. Hij gaf haar de mok en hielp haar bij het drinken. Haar handen trilden nog steeds hevig. ‘Eileen, meisje’, zei Felix.

Ergens achter in zijn hoofd sprak een klein stemmetje; ‘sukkel, vrouwen kiezen’, maar dit stemmetje verdween snel uit z’n gedachten. Ze was nu hevig aan het snikken en zei zacht hees door haar tranen heen, ‘dus je weet mijn naam nog wel.’ Na wat haperingen haalde hij zijn hand over haar hoofd. Teder streelde hij haar zeiknatte haren en wist dat hij nu de lul was. Mh, ach, hij zag wel.. ‘Je kunt hier wel slapen’, zei hij. Alsof er sprake was van hypnose leek zij onder deze woorden in slaap te vallen op zijn schouder. Met zijn linkerhand kon hij goddank nog bij de fles wijn. Gulzig nam hij wat slokken. Ook kon hij nog net bij de asbak en zijn shag. Kut, draaien kon zo niet. In de asbak lag een halfopgerookte peuk die hij terug frommelde naar een rookbaar exemplaar. Wodka kwam deze wonderlijke acrobatie gadeslaan. Het aansteken lukte ook en vergenoegd liet hij de rook uit zijn neusvleugels omhoog kringelen. Daar zat hij nu op de bank... ver verwijderd van de afstandsbediening. Na een half uur besloot hij om de ogen dan ook maar even dicht te doen.

Hoe lang dat even geduurd had wist hij niet, maar toen hij opkeek was het pikkedonker buiten. Zij was ook wakker geworden en keek hem dromerig aan. 'Kan ik hier douchen?' Hij haalde zijn arm achter haar vandaan en tilde haar op met deken en al en liep met haar naar de badkamer. Hij hielp haar bij het uitkleden van de natte kleren en plaatste haar onder de warme douche. Ze trok hem met kleren en al erbij en zoende hem warm en intens. 'Het stinkt hier naar een oude kroeg', zei ze.

'Ach, lang verhaal', antwoordde hij en begon haar lichaam in te zepen. Ergens in het midden van zijn lijf begon het te kriebelen. Even later liep hij naakt de douche uit en deed de lichten uit. Daarna begeleidde hij haar in haar blootje langs de smalle trap omhoog naar de vide. Ze kroop tussen de dekens, veel zag hij er niet van en hij kroop ernaast. Met zijn pik tegen haar lagen ze lepeltje lepeltje. Ze rook nu een stuk beter en hij voelde zijn pik hard worden. Moesten ze nog praten? Hij kuste haar in de hals en zij wreef haar lichaam tegen het zijne. Zo moe was ze dus nog niet. Ze vreeën lekker wat. Klassiek voorspel; adagio in D. Daarna versnellen. Het Crescendo. Dan kort daarop luidruchtig het Presto. De kat schrok er zelfs van. Praten deden ze morgen wel. Zo in elkaar vielen ze in slaap. Twee ogen die oplichtten in het donker slopen naderbij en met de zachte pootjes die een kat typeren sprong Wodka op het bed en rolde zich op in het kuiltje in de dekens tussen de vleesmassa.

De volgende ochtend werd Felix wakker. Er was iets anders in zijn woning. Het duurde even tot het tot hem doordrong.. Hij rook .. koffie.

Hij keek even in het rond en zag dat hij alleen was. Waar was Wodka? Een zacht gerinkel van servies klonk van beneden. Hij stond op, rekte zich loom uit en keek recht in z'n kruis. Dat was vannacht goed uitgelaten. Hij keek door de ramen op de vide



en zag dat het nog vroeg in de ochtend moest zijn. Beneden aangekomen zag hij Eileen staan in zijn keukentje met een overhemd van hem. De kat aan haar voeten hapte gulzig brokken. 'He, goeiemorgen', groette hij haar. 'Goed geslapen?' Ze keek hem aan en in een kort moment besepte hij dat de situatie hem wel aanstond. De koffie al klaar, een goede nacht slapen na een lekkere wip en een halfnaakte vrouw in de keuken. Mh.

'Hé, ben je al wakker? Ik heb koffie voor je gemaakt. Dat is wel het minste wat ik voor je kon doen dacht ik.'

Hij liep naar haar en snoof vergenoegt het aroma van een mok koffie die ze hem voor hield. Hij pakte deze aan en ging zitten op de bank. Hij keek naar de Escher imitatie die ondersteund werd door de massieve kop van Stalin. Het leek of er een reptiel uit de kop van Stalin kroop.

'Nog bedankt van gisteren zei ze, dat je mij binnenliet nadat ik je raam kapot had gegooid. Ik had echt geen idee wat ik anders moest.'

'Dus je kent hier niemand in de stad?', vroeg hij, nadat hij een flinke teug koffie had genoten. 'Hoe ben je hier dan terecht gekomen?'

Ze leek het moeilijk te vinden om op de juiste woorden te komen en haperde enkele malen. 'Ik ben er vandoor gegaan bij mijn ex', zei ze. 'Het was een rotvent. Hij en ik was al jaren niks meer, maar om een lang verhaal kort te maken had hij al jaren zijn best gedaan om mijn familie en mijn vrienden weg te jagen, en met succes. Eergisteren was het weer hommeles en ik wilde niet meer blijven dus ik was er vandoor gegaan. Ik ben gewoon op de eerste beste trein gestapt en kwam zo hier in Leeuwarden. Ik dacht eraan om even wat te gaan drinken in een café en daar kwam ik jou tegen. Ik had niemand meer over en nu..' Ze zweeg even en Felix bedacht dat ze al wel veel sprak voordat hij zijn eerste bak koffie had gehad.

Hij onderbrak haar. 'Laat maar. Voor nu weet ik genoeg en de rest komt later wel.'

Ze keek hem dankbaar aan. Hij keek met een glimlach naar haar. Niet omdat ze blij was, maar omdat hij eerst van de koffie en het wakker worden kon genieten. Hij keek naar de klok op de tv-tafel, net negen uur. Hij moest eens rustig de nieuw ontstane situatie overdenken. De gangkast was op slot en eigenlijk alles wat een ander niet moest weten lag daarin. Wapens, materialen, ingesealde kleding en zo nog wat. Wodka leek ook wel tevreden met de nieuwe aanwinst. Ach, hij zag wel. Over drie dagen zou alles anders worden en tot die tijd had hij genoeg tijd om te overdenken wat er ging gebeuren. De volgende stappen konden hij en Ronald ook vanuit de boot van Ronald plannen. Als ze maar niet ging plakken. Tot die tijd.. Hij zag haar profiel. Ach haar koppie veel ook wel best mee.

Ze pakte de mok uit zijn handen en vroeg of hij nog een wilde. Hij knikte instemmend. 's Morgens was hij niet zo'n prater, ze wende er maar aan.

'Je bent niet echt een ochtendmens, 'zei ze, 'of wel? Ik heb even een overhemd van je gepakt, want mijn kleren zijn nog steeds nat. Ik zag ook nergens een droger of wasmachine of zo. Hoe doe je dat? Of breng je de was nog naar je moeder? Heb je trouwens zin in een broodje met iets? Ik vond alleen zoetigheid op brood. In je koelkast lag ook niet echt veel. Bijna alles over datum. Iets met hagelslag dan?'

Wat een boel vragen, dacht Felix. 'Beneden is een gemeenschappelijke wasmachine en er staat ook een droger. Muntjes zitten in die pot daar.'

Hij dronk z'n tweede bak koffie en nam zich voor om tot deze leeg was niets meer te zeggen. Mijn huis, mijn regels. Daarna liep hij de badkamer in en begon zich op te maken voor de dag. Even later was hij geschoren en aangekleed en keek op z'n horloge. Door het raam had hij het busje van Ronald zien

aanrijden. Hij liep z'n keukentje in, waar zij bezig was met de afwas. Hij had haar niets meer gezegd en zij had ook gezwegen. Duidelijk was dat ze zich stiller voordeed als ze zou willen, maar het ook even niet meer zo goed wist. De man heeft de regie, bedacht hij en besloot haar duidelijk te maken hoe nu verder. Hij sloeg z'n arm om haar en uit haar zware zucht bleek dit datgene waar ze op had gehoopt.

'Ik moet zo weg', zei hij, maar je kunt hier blijven. Er is niet veel in de kasten, maar ik neem straks wel wat mee als ik terugkom. Aan dat haakje hangt wel een reservesleutel voor het geval je er even uit moet. In de pot met wasmuntjes zit vast ook nog wel wat kleingeld.'

Ze beantwoorde hem door haar kleine hand op zijn hand te leggen. 'Wanneer kom je terug?'

'Tegen de middag?', ik weet het nog niet precies.' Hij plaatste een klein kusje in haar nek en zag haar kleine nekhaartjes overeind komen. Hij ging weg.

Snel liep hij door de hal naar beneden. Keek buiten aangekomen links en rechts en zag niets verdachts. Hij wenkte Ronald die met de bus kwam aangereden. Met de voorwielen reed hij de stoep op. Felix stapte in de bus.

'Dat kon ook wel wat minder opvallend', gromde Felix.

Ronald schakelde in z'n achteruit en gaf vervolgens in de vooruit een flinke dot gas. 'Moet jij zeggen. Lekker planning met dat wicht. Kon haast niet minder. Over een week zijn we pleite broeder. En dat alleen omdat jij een paar weekjes niet zonder seks kan.

De bus verdween uit de stad en reed naar het Noorden. Erg veel hadden ze elkaar niet te zeggen leek wel. De laatste paar weken waren ze misschien ook wel te veel in elkaars aanwezigheid geweest en waren de onderwerpen wel besproken geweest. Ook voelden ze beide wel enige spanning nu het moment steeds dichterbij aanbrak waar hun toekomst van

afhing. Ondanks alle zorgvuldige planning kon er altijd wat verkeerd gaan. Iets lulligs als de griep bijvoorbeeld, of een oefening waar ze geen rekening mee konden houden. De afgelopen maanden hadden ze langzaam maar zeker hun conditie opgebouwd en waren nu zowel mentaal als fysiek sterker, toch waren er altijd omissies waar geen rekening mee kon worden gehouden, simpelweg omdat de voorkennis ontbrak.

Felix zag 'De eerste oude dijk' licht verheven boven het landschap zich uitstrekken als een langgerekte streep. 'Gaan we bij de Zwarte haan', vroeg Felix?.

'Nee, even iets verder. Daar komt geen kip. Bij de Zwarte haan heb je toch nog altijd volk. Vogelaars en zo. Ik hoop dat we deze dingen niet echt nodig gaan hebben.' Ronald keek bedrukt.

Ook Felix had het niet zo op wapens, maar mocht er gezeik komen dan had hij toch graag wat mee, al was het om af te schrikken. Ze stopten aan de voet van de zeedijk. Ronald opende de achterzijde van de bus en haalde er een weekendtas uit. De inhoud rammelde als was het een zak met gereedschap. Ze beklommen de betonnen trap en boven aangekomen zagen ze het slik van de Waddenzee.

'Hoe laat komt het water op?', vroeg Felix.

'Het is nu nog afgaand tij, dus we hebben ongeveer een uur of twee voor we hier weer moeten zijn. Kut wat een meur komt er van die zee.'

'Dat is juist niet de zee', corrigeerde Felix hem. 'Het komt juist omdat de zee weg is, dat alle zeebeesten en planten en slakkenshit doodgaat en dat gaat rotten. Dat meurt zo.'

'Zo snel rot dat niet', meende Ronald. Bij de basaltblokken hield hij even halt om rond te kijken. Los van wat kapmeuwen en ganzen was er geen kip. 'Dat duurt zeker een dag voor er zo'n stank loskomt van een lijk, ook al was het een mossel-lijk.' Hij liep door de drek voorop en stapte stevig door.

‘Nee hoor’, hield Felix vol, ‘wist je dat als je doodgaat je al na vier minuten uit elkaar begint te vallen? Dat is een mooi systeem waarbij de cellen een signaal krijgen om geen membraam meer te maken, waardoor de celkern van binnenuit de cel begint op te lossen. Gezien op tv.’

Ronald dacht een seconde na, maar besloot er niet verder over te praten of er verder naar te vragen of er tegenin te gaan. Dit was zo’n typisch Felix moment, waar hij tot vervelens toe over een simpel iets kon doorzaniken. Gewoon zwijgen was dan het beste. ‘Wat doe je met je kat straks?’, vroeg Ronald.

‘Mh’, zei Felix, ‘daar heb ik nog niet echt over nagedacht. Ik denk dat ik ‘m maar gewoon meeneem. Het beest is al wel 14 jaar en het is dan sneu om die achter te laten.’

‘Ik zou ‘m gewoon afmaken’, zei Ronald en glimlachte flauw bij de wetenschap dat Felix dat niet leuk vond. Dan had hij weliswaar geen discussie gewonnen over rottende visserij, maar hier had hij wel van de wetenschappelijke praatjes van Felix eens gewonnen.

‘Dat doe ik echt niet’, zei Felix. ‘zeker niet door een Neanderthaler zoals jij.’ Hij stopte eens en keek om zich heen. Ze waren al een eind van de dijk verwijderd. ‘Hoever wilde je eigenlijk nog lopen?’

Ronald stopte en keek naar de uitgestrektheid om hun heen. ‘Hier kan het wel.’ Hij legde de tas op de grond en ritste deze open. Eerst haalde hij een plank eruit en sloeg deze in de smurrie met de kolf van een afgekorte shot gun. Daarna ontrolde hij de doelwit posters die ze samen gemaakt hadden op grote vellen papier. Een grote zware beveiligingsbeampte met getrokken wapen, een oude oma met een ninjaster en, die was van Felix, een kat.

‘Ik kan geen mensen tekenen’, had hij toen gezegd. Ronald had gezegd dat het nergens op sloeg en dat het wel een doelwit moest zijn. Daarom had Felix de pik van de kat en het hart